

Sygn. akt I C 1312/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Maciej Ferek

Protokolant: prot. Przemysław Król

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. R.**

przeciwko **J. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. K. na rzecz powoda M. R. kwotę 171.536,98 zł (sto siedemdziesiąt jeden tysięcy pięćset trzydzieści sześć zł dziewięćdziesiąt osiem gr) wraz z odsetkami umownymi:

a) w wysokości 18 % w skali roku, ale jednocześnie nie przekraczającymi odsetek maksymalnych tj. czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego za okres od dnia 9 czerwca 2012 r do dnia 31 grudnia 2015 r,

b) w wysokości 18 % w skali roku, ale jednocześnie nie przekraczającymi odsetek maksymalnych za opóźnienie tj. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) od dnia 1 stycznia 2016 r do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8594 (osiem tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt cztery) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1312/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 marca 2016 r.

Powód M. R. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. K. kwoty 171.536,98 zł tytułem niespłaconej należności głównej z umowy pożyczki z dnia 5 lutego 2010 r. wraz z umówionymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 18 % od kwoty 171.536,98 zł od dnia 9 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu w wysokości 14.417 zł.

Na uzasadnienie swojego stanowiska podał, iż w dniu 5 lutego 2010 r. strony zawarły pisemną umowę pożyczki, na mocy której powód pożyczył pozwanemu kwotę 300.000 zł na okres od dnia 5 lutego 2010 r. do dnia 4 lutego 2011 r. Pozwany zobowiązał się zwrócić powyższą kwotę do dnia 4 lutego 2011 r. wraz z odsetkami umownymi w wysokości

30.000 zł. Powód złożył pod wskazaną umową podpis w dniu 1 lutego 2010 r. przed odpowiednim urzędnikiem w (...) jednakże czynność ta nie jest równoważna z formą pisemną z podpisem notarialnie poświadczonym, dłużnik natomiast umowę podpisał w dniu 3 lutego 2010 r. przed notariuszem w K.. Kwota pożyczki została wierzycielowi (powodowi) wydana. W ocenie powoda datą zawarcia umowy był dzień 5 lutego 2010 r., dlatego na dokumencie umowy wpisano tę właśnie datę. Pozwany natomiast umówił się u notariusza na spotkanie w dniu 3 lutego 2010 r. w celu złożenia własnoręcznego podpisu pod umową oraz ustanowienia umownej hipoteki kaucyjnej jako zabezpieczenia spłaty pożyczki. Powód podniósł, iż pozwany przedłożył mu umowę pożyczki, na której została poprawiona data udzielenia pożyczki w ten sposób, że przekreślono datę 5 lutego 2010 r. a wpisano datę 3 lutego 2010 r. Notariuszowi została przedstawiona umowa z datą jej zawarcia w dniu 5 lutego 2010 r. Oświadczenia woli zawarcia umowy zostały złożone odpowiednio w dniach 1 lutego oraz 3 lutego 2010 r. W tej ostatniej dacie pozwany złożył przed notariuszem podpis pod umową pożyczki. Z uwagi na powyższe, zdaniem powoda pomimo zmiany daty na egzemplarzu umowy będącym w posiadaniu powoda, że przedmiotowa umowa została zawarta w dniu 5 lutego 2010 r.

Powód wskazał, iż hipoteka umowna kaucyjna została ustanowiona celem zabezpieczenia wierzytelności, której źródłem była łącząca strony umowa pożyczki, a pomiędzy stronami nie istniały żadne inne stosunki zobowiązaniowe. Z uwagi na okoliczność, że termin spłaty pożyczki określony został na dzień 4 lutego 2011 r., a pozwany do tego momentu pożyczki nie spłacił powód od dnia następnego rozpoczął naliczanie odsetek za opóźnienie w wysokości 18 % kwoty zadłużenia. Następnie powód dokonał czterech wpłat w dolarach kanadyjskich (CAD) o różnej wysokości, co łącznie dało kwotę 226.317 zł. Po dniu 8 czerwca nie została uiszczona już żadna kwota. Powód wskazał, iż odsetki za opóźnienie w wysokości 18 % (w umowie nazwane karnymi) naliczył jedynie od należności głównej. Powód podkreślił, iż zarówno w dniu zawarcia umowy pożyczki, jak również w dniu wymagalności zwrotu pożyczki odsetki maksymalne były wyższe niż umówione odsetki za opóźnienie albo zwłokę w zapłacie. Z kolei określone w § 5 umowy odsetki stanowią odsetki ustanowione na czas korzystania z pożyczonych środków pieniężnych.

Pozwany J. K. w odpowiedzi na pozew (k. 42 i n.) wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając powyższe wskazał, iż pozwany podpisał umowę pożyczki na wyraźną prośbę powoda, choć miał świadomość, iż pożyczka jest przeznaczona dla syna pozwanego – B. K.. Pożyczka miała być przeznaczona na inwestycje w lokalu przy ul. (...) w K.. Pozwany wskazał, iż strony ustaliły, iż to B. K. będzie odpowiedzialny za jej spłatę, co w części uczynił. Odnośnie wydania przedmiotu pożyczki pozwany podał, iż pierwsza transza pożyczki w kwocie 25.000 zł została przez powoda wpłacona na rachunek bankowy pozwanego w dniu 5 lutego 2010 r., a następna w kwocie 275.000 zł dnia 8 lutego 2010 r. Wskazane sumy zostały przejęte przez B. K., który był adresatem pożyczki. Umowa pożyczki została zawarta w dniu 3 lutego 2010 r. ale ze skutkiem od dnia wpłaty pożyczonych sum tj. dla kwoty 25.000 zł od dnia 5 lutego 2010 r. i dla kwoty 275.000 zł od dnia 8 lutego 2010 r. Od tych kwot zdaniem pozwanego mogą być naliczane odsetki w wysokości ustawowej. Potwierdził, iż strony umówiły się na odsetki w wysokości 10 % w stosunku rocznym i w takiej wysokości miały jednorazowo być wypłacone powodowi. Powód udzielał pozwanemu odroczenia terminu spłaty pożyczki i odbywało się to za obopólną zgodą stron z zaznaczeniem, iż wysokość odsetek nie ulegnie zmianie. Miarodajna dla żądania odsetek miała być ich wysokość obowiązująca w Kanadzie i USA a nie w Polsce. Spłata pożyczki była dokonywana przez B. K. za zgodą powoda. Strony ustnie ustaliły, iż będą obowiązywały odsetki w wysokości 10 %. Pozwany podniósł, iż nie wie w jaki sposób dokonano wyliczeń podanych w pozwie. W szczególności nie wskazano wysokości procentowej odsetek które zostały zaliczone. Zdaniem pozwanego strony ustaliły, iż spłata należności będzie realizowana w sposób proporcjonalny tj. kwota główna i odsetki, a nie w pierwszej kolejności całość odsetek i następnie należność główna. Nadto wskazał, iż pozwany w kwietniu 2014 r. nie przebywał w Polsce i nie wiedział o wystosowanym przez powoda wezwaniu do zapłaty.

Pozwany w piśmie złożonym na rozprawie w dniu 22 marca 2016 r. wniósł o powołanie biegłego ds. finansowych celem precyzyjnego wyliczenia zobowiązań wynikających z tyt. pożyczki. Wskazał nadto, iż odsetki w wysokości 18 % są odsetkami lichwiarskimi, a ze względu na to że pożyczka została zaciągnięta w USA jej oprocentowanie powinno być na wysokości tam obowiązującej.

Bezspornym w sprawie jest:

Pismem z dnia 31 marca 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 30 dni od daty doręczenia niniejszego wezwania kwoty 241.820,02 zł. Pismo to zostało pozwanemu skutecznie doręczone. Do momentu powyższego wezwania pozwany dokonał na rzecz powoda następujących wpłat:

- w dniu 11 marca 2011 r. w wysokości 10.000 CAD – 29.568 zł (kurs wymiany CAD/PLN – 2,9568),
- w dniu 23 marca 2012 r. w wysokości 56.800 CAD – 179.976,48 zł (kurs wymiany CAD/PLN – 3,1686),
- w dniu 18 maja 2012 r. w wysokości 3.000 CAD – 9.881,40 zł (kurs wymiany CAD/PLN – 3,2938),
- w dniu 8 czerwca 2012 r. w wysokości 2.000 CAD – 6.891,80 zł (kurs wymiany CAD/PLN – 3,4459),

co łącznie daje kwotę 226.317,68 zł. Po dniu 8 czerwca 2012 r. nie została już dokonana żadna wpłata.

Według stanu na dzień 11 marca 2011 r. (data pierwszej wpłaty) pozwany winien był powodowi kwotę 300.000 zł tyt. należności głównej, kwotę 30.000 zł tyt. odsetek należnych jako wynagrodzenie za korzystanie z kapitału (§ 5 umowy) oraz kwotę 5030,14 zł tyt. odsetek za zwłokę (§ 6 umowy). Powód wpłaconą przez pozwanego kwotę 29.568 zł zaliczył na poczet odsetek, o których mowa w § 5 umowy pożyczki. Pozostała do zapłaty z tego tyt. kwota wynosiła 432 zł.

Według stanu na dzień 23 marca 2012 r. (data drugiej wpłaty) pozwany winien był powodowi kwotę 300.000 zł tyt. należności głównej, kwotę 432 zł tyt. odsetek należnych jako wynagrodzenie za korzystanie z kapitału (§ 5 umowy) oraz kwotę 61.101,37 zł tyt. odsetek za zwłokę (§ 6 umowy). Powód wpłaconą przez pozwanego kwotę 179.976,48 zł zaliczył na poczet odsetek, o których mowa w § 5 umowy pożyczki, odsetek o których mowa w § 6 umowy pożyczki, a pozostała część na poczet należności głównej. Pozostała do zapłaty kwota z tyt. należności głównej wynosiła 181.556,89 zł.

Według stanu na dzień 18 maja 2012 r. (data trzeciej wpłaty) pozwany winien był powodowi kwotę 181.556,89 zł tyt. należności głównej oraz kwotę 4.924,40 zł tyt. odsetek za zwłokę (§ 6 umowy). Powód wpłaconą przez pozwanego kwotę 9.881,40 zł zaliczył na poczet odsetek, o których mowa w § 6 umowy pożyczki, a pozostała część na poczet należności głównej. Pozostała do zapłaty kwota z tyt. należności głównej wynosiła 176.599,89 zł.

Według stanu na dzień 8 czerwca 2012 r. (data czwartej wpłaty) pozwany winien był powodowi kwotę 176.599,89 zł tyt. należności głównej oraz kwotę 1.828,89 zł tyt. odsetek za zwłokę (§ 6 umowy). Powód wpłaconą przez pozwanego kwotę 6.891,80 zł zaliczył na poczet odsetek, o których mowa w § 6 umowy pożyczki, a pozostała część na poczet należności głównej. Pozostała do zapłaty kwota z tyt. należności głównej wynosi 171.536,98 zł.

Odsetki określone w § 6 Umowy pożyczki naliczane były od należności głównej (300.000 zł).

Powyższe kwoty przeliczane były przez powoda z dolara kanadyjskiego (CAD) na złotówki (PLN) według średniego kursu Narodowego Banku Polskiego.

Ponadto Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lutego 2010 r. pomiędzy powodem M. R. jako pożyczkodawcą, a pozwanym J. K. jako pożyczkobiorcą została zawarta na piśmie umowa pożyczki. Strony oznaczyły miejsce zawarcia na K., przy czym tutaj umowę podpisał pozwany, a powód w Kandzie, przy czym obie strony uczyniły to przed krajowymi notariuszami. Na mocy tej umowy powód pożyczył pozwanemu kwotę 300.000 zł. Pożyczka została udzielona na okres od dnia 5 lutego 2010 r. do dnia 4 lutego 2011 r. i do tej daty pozwany zobowiązał się zwrócić całą kwotę pożyczki. Kwota pożyczki miała zostać spłacona jednorazowo wraz z odsetkami w wysokości 30.000 zł. Łączną kwotę 330.000 zł pozwany miał wpłacić na rachunek bankowy wskazany w § 5 umowy. Ponadto strony ustaliły, iż w przypadku niedotrzymania terminu spłaty pożyczki, pozwany (pożyczkobiorca) zobowiązany będzie do jej zwrotu wraz z karnymi odsetkami w wysokości 18 % w skali roku, liczonymi za każdy tydzień zwłoki w płatności. Umowa pożyczki została podpisana najpierw przez powoda w

Kanadzie, a następnie przez pozwanego przed notariuszem w K.. Kwota pożyczki została pozwanemu wydana w dwóch częściach: w dniu 5 lutego 2010 r. w wysokości 25.000 zł oraz w dniu 8 lutego 2010r. w wysokości 275.000 zł.

Dowód: kopia umowy pożyczki - k. 11-13, kopia aktu notarialnego z dnia 3 lutego 2010 r., Rep. A nr (...) – k. 14, potwierdzenia wykonania przelewu – k. 53-54.

Aktem notarialnym z dnia 3 lutego 2010 r., Rep. A (...) sporządzonym w Kancelarii Notarialnej E. W. w K. pozwany J. K. ustanowił na nieruchomości utworzonej z lokalu mieszkalnego nr 10, położonego w budynku przy ul. (...) w K., składającego się z dwóch pokoi, kuchni, łazienki z ubikacją, przedpokoju oraz wnęki, a także przynależnej piwnicy, o łącznej pow. 71,80 m², dla której Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie, Wydział IV Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...) hipotekę umowną kaucyjną do kwoty 600.000 zł na rzecz powoda M. R. celem zabezpieczenia przedmiotowej umowy pożyczki.

Dowód: wypis z aktu notarialnego z dnia 3 lutego 2010 r., Rep. A (...) – k. 15-16.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dokumentów urzędowych oraz prywatnych przedłożonych do akt sprawy, których autentyczność nie była przez strony kwestionowana. Nie budziła również wątpliwości Sądu.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego z opinii biegłego, gdyż w sprawie nie występowały okoliczności wymagające wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.), a Sąd potrafił dokonać stosownych obliczeń powszechnie dostępnymi metodami. Sąd samodzielnie zweryfikował w oparciu o wysokość i dat wpłacanych kwot oraz wysokość odsetek umownych i maksymalnych, że powód w pierwszym akapicie na stronie 4 pozwu dokonał prawidłowych obliczeń przy zaliczaniu wpłat pozwanego najpierw na należności uboczne, a następnie świadczenie główne (art. 451 § 1 kc). Sąd oddalił wnioski dowodowe z zeznań świadka B. K. oraz przesłuchania stron, gdyż dowody te zostałyby przeprowadzone ponad ośnowę dokumentu (art. 247 k.p.c.), a w sprawie nie wystąpiły okoliczności szczególne, gdyż treść umowy jest w pełni zrozumiała.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie co do roszczenia głównego w całości, natomiast w zakresie odsetek jedynie w części.

Powód domagał się zasądzenia kwoty 171.536,98 zł tytułem niespłaconej należności głównej wynikającej z zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki kwoty 300.000 zł wraz z umówionymi odsetkami za zwłokę w wysokości 18 % od wskazanej wyżej kwoty od dnia 9 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Na mocy umowy pożyczki, powód pożyczył pozwanemu kwotę 300.000 zł, która miała być zwrócony do dnia 4 lutego 2011 r. (§ 3 Umowy). Strony uzgodniły w umowie dwa rodzaje odsetek: 1) wyrażone kwotą 30.000 zł jako wynagrodzenie za korzystanie z udzielonego kapitału (§ 5 Umowy) oraz 2) za zwłokę w wysokości 18 % w skali roku, naliczanymi za każdy tydzień zwłoki w spłacie kwoty pożyczki (§ 6 Umowy).

Jak wynika z bezspornych w tym zakresie między stronami okoliczności, pozwany dokonał wpłaty kwoty 30.000 z tyt. odsetek wskazanych w § 5 Umowy. Pozwany uiszczył także odsetki związane ze zwłoką (§ 6 Umowy) za okres do dnia 8 czerwca 2012 r. Pozostała do zapłaty kwota z tyt. należności głównej – przedmiotu pożyczki wynosi 171.536,98 zł. Łączna kwota jaką dotychczas pozwany uiszczył wyniosła 226.317,68 zł (71.800 CAD).

Przede wszystkim należy podnieść, iż w przedmiotowej umowie zostały określone wprost jej strony: pożyczkodawca (powód) M. R. oraz pożyczkobiorca (pozwany) J. K.. W żadnym miejscu umowy nie jest wymieniony syn pozwanego – B. K. jako strona umowy lub inny podmiot, który byłby w jakikolwiek sposób powiązany z umową. Pozwany powoływał

się między innymi na okoliczności tj. brak zdolności kredytowej B. K., przeznaczenie kwoty pożyczki na realizację własnych inwestycji związanych z działalnością gospodarczą oraz chęć pomocy synowi, mające świadczyć, iż to właśnie B. K. chciał zawrzeć niniejszą umowę a pozwany jedynie oficjalnie w niej figuruje. Jednakże na rozprawie w dniu 22 marca 2016 r. pozwany wskazał, iż powód miał świadomość, że umowę pożyczki udzielił pozwanemu oraz jego synowi Burtowi K. za zobowiązaniem do jej zwrotu przez któregośkolwiek z nich. Dodał, iż środki pieniężne wpłynęły na jego rachunek, a następnie zostały przelane na rachunek bankowy B. K.. Zatem, jeżeli nawet w ślad za zarzutami pozwanego – co w żaden sposób nie wynika z treści umowy pożyczki – przyjąć, iż pozwany zawarł umowę pożyczki solidarnie ze swym synem (gdyż w istocie to on miał wykorzystać pożyczone mu pieniądze) to nie ma żadnego znaczenia, iż powód wytoczył przedmiotowe powództwo jedynie przeciwko pozwanemu J. K.. Z istoty solidarności biernej wynika bowiem prawo wyboru wierzyciela od kogo będzie żądać wykonania zobowiązania. Zgodnie z art. 366 § 1 k.c. kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregośkolwiek z dłużników zwalnia pozostałych. Ewentualny zarzut pozwanego co do odpowiedzialności również syna pozwanego za zaciągniętą pożyczkę, a w konsekwencji częściowej pozorności umowy pożyczki jest więc nieistotny w realiach niniejszej sprawy. Ponadto prawnie irrelevantna jest okoliczność na jaki cel miały być przeznaczone pożyczone środki pieniężne.

Z powyższym związana jest kwestia oddalenia wniosków dowodowych co zeznań świadka B. K. oraz przesłuchania stron umowy. Jak stanowi art. 247 k.p.c. dowód ze świadków lub z przesłuchania stron przeciwko osnowie lub ponad osnowę dokumentu obejmującego czynność prawną może być dopuszczony między uczestnikami tej czynności tylko w wypadkach, gdy nie doprowadzi to do obejścia przepisów o formie zastrzeżonej pod rygorem nieważności i gdy ze względu na szczególne okoliczności sprawy sąd uzna to za konieczne. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodziły jakiegokolwiek szczególne okoliczności uzasadniające konieczność przesłuchania stron oraz świadka w zakresie osnowy dokumentu. Przez osnowę dokumentu należy rozumieć jego treść, a więc strony czy przedmiot umowy. Zaoferowana umowa pożyczki jest jasna, czytelna, nie znajdują się w niej zapisy, które budziłyby wątpliwości co do wykładni czy literalnego brzmienia jej zapisów. Sama zaś prawdziwość umowy jako dokumentu nie była przez strony kwestionowana w toku postępowania. Sąd w pełni zgadza się ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, zgodnie z którym dokument utrwała treść czynności w chwili krytycznej dla jej powstania, a nie podlegając zmianom w czasie, umożliwia obiektywne odtworzenie przed sądem treści czynności prawnej, tak jak ją pierwotnie sprecyzowano. Uprzywilejowanie dokumentu jako środka dowodowego eliminuje więc niebezpieczeństwo wpływu na treść ustaleń sądu zniekształceń z indywidualnymi cechami psychicznymi osób przesłuchiwanymi jako świadkowie lub strony. Określony w art. 247 k.p.c. zakaz dowodzenia oznacza, że strona którą obowiązuje podpisany przez nią dokument, stwierdzający ważną czynność prawną nie może dowodzić świadkami lub przesłuchaniem stron niezgodności treści tego dokumentu z rzeczywistością. W ramach ustanowionego zakazu wyłączone jest prowadzenie wymienionych dowodów „przeciwko osnowie”, to jest na twierdzenie, że strony przy układaniu dokumentu oświadczyły co innego, aniżeli to co jest w nim zawarte, jak też „ponad osnowę” dokumentu to jest dla wykazania, że jego treść nie jest kompletna, gdyż oprócz tego co w dokumencie zostało zapisane, strony umówiły się co do innych jeszcze postanowień. Ponadto, art. 247 k.p.c., dopuszcza dowód przeciw lub ponad osnowę dokumentu, jednak w ściśle określonych i nieprzekraczalnych granicach – gdy nie prowadzi to do obejścia przepisów o formie zastrzeżonej pod rygorem nieważności, oraz gdy ze względu na szczególne okoliczności sprawy sąd uzna to za potrzebne. Zasadą zatem jest niedopuszczalność prowadzenia takiego dowodu, a jego dopuszczenie wyjątkiem, gdy zachodzą kumulatywnie określone w przepisie przesłanki (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1275/14, LEX nr 1649247, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2002 r., sygn. akt I CKN 1255/00, LEX nr 1165839, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2005 r., sygn. akt IV CK 630/04, LEX nr 277091). W rozpoznawanej sprawie nie wystąpiły kumulatywnie przesłanki, o których mowa powyżej. Co prawda dla umowy pożyczki ustawa nie określa rygору nieważności z uwagi na formę jej zawarcia, ale w ocenie Sądu nie zachodzą żadne szczególne okoliczności przemawiające za koniecznością przesłuchiwania stron oraz świadków ponad lub przeciwko osnowie dokumentu, gdyż jej treść jest w pełni zrozumiała i klarowna. Dla sprawy nie jest istotne, czy umowa została

zawarta w dniu 3 czy 5 lutego 2010 r, ponieważ i tak zgodnie z treścią § 3 umowy została ona udzielona od dnia 5 lutego 2010 r.

Wobec powyższego, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

Co do zasądzonych odsetek za opóźnienie o których mowa w § 6 Umowy Sąd uznał, iż należą się one powodowi od kwoty roszczenia głównego tj. 171.536,98 zł. Powód w pozwie żądał odsetek umownych z tyt. zwłoki w wysokości 18 % od wskazanej wyżej kwoty od dnia 9 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zakresie odsetek zasądzonych od dnia 9 czerwca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w brzmieniu przepisu obowiązującym do dnia

31 grudnia 2015 r., a w zakresie odsetek zasądzonych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w brzmieniu przepisu obowiązującego od dnia 1 stycznia 2016 r. Sąd przyjął dzień 9 czerwca 2012 r. jako datę, od której należą się powodowi odsetki, bowiem ostatnia wpłata pozwanego zaksięgowana na poczet odsetek miała miejsce w dniu 8 czerwca 2012 r. W pkt II sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo dotyczące odsetek przekraczających wysokość odsetek maksymalnych tj. czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego

(art. 359 § 2¹ kc) - w zakresie odsetek zasądzonych od dnia 9 czerwca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetek przekraczających wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie tj. dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) – w zakresie odsetek zasądzonych od dnia

1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Strony ustaliły wysokość odsetek za zwłokę na 18 % w skali roku. Jednakże od dnia 6 czerwca 2013 r. ich wysokość przekraczała wysokość odsetek maksymalnych (czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP), toteż w tym zakresie powództwo należało oddalić. Analogicznie powództwo podlega oddaleniu w zakresie, w którym 18 % odsetki przekraczają w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty odsetki maksymalne za opóźnienie (dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt III sentencji wyroku na podstawie art. 98 §1 i 2 k.p.c. z uwzględnieniem zasady odpowiedzialności stron za wynik procesu. Na zasądzoną od pozwanego (jako przegrywającego) na rzecz powoda (jako wygrywającego) kwotę 8.594 zł składa się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 8.577 zł (art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, t. j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025), podwyższona o kwotę 17 zł tyt. opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego. Mimo zgłoszonego żądania powód nie udowodnił wysokości kosztów dojazdu do sądu jego pełnomocnika.

(...)

1. (...)

2. (...),

3. (...)

(...)